

100 ANYS D'ANARCO SINDICA LISME

E X P O S I C I Ó

15 gener · 15 febrer · 2011

Museu d'Història
de Catalunya

Plaça Pau Vila 3, Barcelona

FUNDACIÓ
SALVADOR
SEGÚ

CGT

www.cgt.org.es

100 ANYS D'ANARCOSINDICALISME

Programa

Barcelona, del 15 de gener al 15 de febrer

- Dissabte 15 de gener: 12:00 h Obertura de l'exposició

Horaris de visita: Dimarts a dissabtes de 10 a 19h.
Dimecres de 10 a 20 h. Diumenges de 10 a 14.30 h. Dilluns i festius tancat.

- Dimarts 18 de gener:

12:00 h Roda de premsa

18:00 h Inauguració

18:30 h Presentació del catàleg «100 anys d'anarcosindicalisme»

Amb la participació de:

Mary Nash, Universitat de Barcelona, Susanna Tavera, Universitat de Barcelona, Rafael Maestre i Cristina Escrivà, comissaris de l'exposició. Presenta M^a. Àngels Rodríguez, Presidenta de la Fundació Salvador Seguí.

Xerrades amb col·loqui: (Auditori -planta 4-)

- Dijous 20 de gener, 19 h. La creació d'una organització anarcosindicalista en temps de crisi. Teresa Abelló Güell, Universitat de Barcelona.

- Dijous 27 de gener, 19 h. L'aportació llibertària a la literatura en els últims 100 anys. Pere Joan i Tous, Historiador

- Dijous 3 de febrer, 19 h. Les realitats d'una societat anarcosindicalista: les col·lectivitats. Jordi Ibarz Gelabert, Universitat de Barcelona.

- Dijous 10 de febrer, 19 h. Futur i anarcosindicalisme. A càrrec de la Confederació General del Treball.

Presentació

Des que la consciència obrera es va despertar obertament en el segle XIX el proletariat va lluitar pel que consideraven fonamental, el seu dret d'associació.

Els obrers i obreres, a més de lluitar pels seus drets, van començar a forjar la seua ideologia i ètica, calant en ells el pensament anarquista, basat en l'abolició de tota forma de govern i en l'exaltació de la llibertat individual, així van passar de pàries i miserables a convertir-se en protagonistes del seu destí.

La necessitat d'unió solidària entre el proletariat militant antiautoritari va fructificar amb l'aparició de l'anarcosindicalisme.

L'anarcosindicalisme, moviment sindical de caràcter revolucionari i orientació anarquista, va més enllà de millorar les condicions laborals. És conscient que sense un canvi de societat les millores serien passatgeres. Així va arrelar la idea de revolució social, amb el desig d'una societat organitzada de baix a dalt per mitjà d'associacions lliures i la lliure federació dels individus en comunes.

En poques paraules, l'exercici de la llibertat com un dret inalienable. Des de fa cent anys, els companys i companyes confederals vénen cantant a la llibertat, conjurant l'opressió i actuant de forma ètica sota els dictats de la raó.

La Confederació General del Treball, la CGT, pretén amb aquesta commemoració homenatjar als homes i dones que van militar i militen en l'anarcosindicalisme i lluiten per la transformació social.

Salut i endavant

Comissió Organitzadora de l'Exposició - Fundació Salvador Seguí i CGT

Índex exposició

Presentació: Jacinto Ceacero

Presentació: Mª Àngels Rodríguez

Introducció: Cristina Escrivà i Rafael Maestre

Cronologia, 1931-1939, Rafael Maestre

Textos: 100 Anys d'Anarcosindicalisme

Orígens de l'anarcosindicalisme: Paco Zugasti

Elogi de la militància: Félix García

Cultura, evolució i revolució. Pràctiques culturals i identitat en el món llibertari espanyol:

Javier Navarro

La premsa anarcosindicalista: Rafael Maestre

Un segle d'identitat anarcosindicalista: Cristina Escrivà

L'Anarcosindicalisme i els seus congressos a Espanya: Juan Alcalde

La CNT catalana: rememoració o història?: Susana Tavera

Les dones i l'anarcosindicalisme: Mary Nash

Del 1976 al 2010. Entre la resposta a la realitat i la fidelitat al llegat: Chema Berro

L'Anarcosindicalisme del segle XXI: Jacinto Ceacero

100 noms per a un centenari

Galeria d'imatges

Documents de l'exposició

Orígens de l'anarcosindicalisme: Nou segle, nou model

Paco Zugasti

Fer un cop d'ull als nostres orígens sempre ajuda a que puguem entendre el perquè i el com de la nostra organització. En aquest extracte del text de Francisco Zugasti, envers els ORIGENS DEL ANARCOSINDICALISME, trobem alguna d'aquestes coses.

El nou segle s'inaugura amb un intent de reconstrucció de l'organització obrera antiautoritària. A iniciativa del gremi de ma d'obra (paletes) de Madrid és celebra una conferència a mitjan del mes d'octubre de 1900. En la mateixa s'acorda la constitució de la Federació Regional de Societats de Resistència (FRSR), continuació dels seus precedents FRE (1870) i FTRE (1881). A l'any següent és celebra el segon Congrés i assisteixen 51 delegats en representació de 75.000 treballadors. En aquesta etapa es reacciona contra

el espontaneisme antiorgànic i torna a posar-se de manifest la necessitat i el valor de l'organització obrera emancipadora, si bé amb les característiques pròpies (federalista, antiautoritària...) del moviment llibertari. Anselmo Lorenzo ho expressa així: «L'organització com a conseqüència d'un judici i d'una volició, significa un progrés, un perfeccionament, un benefici. Acceptem-la; sortim, no de d'individualisme, sinó de l'atomisme, mantinguem, depurem i reforcem tots i cadascun l'organització federal dels sindicats obrers».

La nova Federació poc després de complir un any d'existència va promoure un dels moviments vaguistes més importants de Catalunya. El 17 de febrer de 1902 convoca una vaga general en solidaritat amb els metal·lúrgics de Barcelona que portaven 2 mesos de vaga per la jornada de vuit hores. La vaga s'estén a tota Barcelona i a altres ciutats catalanes; excepte aïllats incidents es va desenvolupar de manera pacífica i va durar una setmana sencera. Va ser una demostració de solidaritat i de capacitat d'organització de la classe obrera que

sortia d'una profunda crisi. Amb posterioritat a aquesta vaga se succeïen unes altres per tot el territori espanyol que centren els seus ob-

jectius immediats en la consecució de la jornada de vuit hores però que, més enllà d'aquest, estan inspirades per la nova estratègia de la vaga general que

substitueix a la tàctica insurreccional del segle precedent. Després d'aquesta onada de vagues es produeix un certa davallada del moviment obrer, la qual cosa no vol dir que els sindicats, nom que van adoptar en aquells dies les societats obreres, no segueixin operatius; de fet la Federació celebra congressos anuals des de 1902 a 1906, any de la seva dissolució.

D'aquest temps –temps ombrívol en el panorama educatiu oficial– és la proliferació d'escoles llibertàries i projectes pedagògics innovadors. Els internacionalistes espanyols donaven una gran importància a l'educació perquè atribuïen a la ignorància la causa principal que els oprimits no es rebel·lessin contra l'explotació; això i la profunda convicció que calia transformar les ments submisses en ments crítiques per transformar la societat, va portar a no pocs mestres llibertaris a recórrer camps i ciutats per arribar allí on la desídia estatal o la indiferència religiosa no arribava però, sobretot, per proporcionar al proletariat la recerca del coneixement alliberador.

Elogi de la militància: la militància mai va gaudir de bona salut

Félix García

Felix Garcia Mariyon, ha fet una radiografia sobre els comportaments, els desitjos, les frustracions i les recompenses que els militants d'aquesta o altres organitzacions llibertàries poden sentir el en trascorrer de la seva activitat. Aquest extracte del seu article ELOGI DE LA MILITÀNCIA, ens ofereix una petita mostra.

És bastant freqüent que, quan parlem d'aquestes coses, tinguem tendència a establir una certa dicotomia: temps enrere hi havia una militància molt coherent, molt eficaç, amb gran capacitat d'incidència en la realitat i fins i tot amb possibilitats de posar en pràctica les més innovadores i radicals propostes revolucionàries. I ara ens toquen temps en els quals ningú milita, la gent accepta resignadament l'ordre establert i sols canvia els seus hàbits al ritme que imposa la cultura dominant i en la mesura en què aquests canvis afavoreixen aquesta cultura. El dolent d'aquesta dicotomia és que no es generalment un bon reflex de la realitat. És més, un pot pensar, sobretot si el que fa aquesta valoració té ja

certa edat, que comença a afectar-li la malaltia d'Alzheimer o que va tenir una joventut potser peculiar. D'altra banda, el més freqüent és que qui exposa aquest lament no s'inclouï en el conjunt dels que no militen, sinó més aviat en la resta que manté encesa la flama del compromís social i polític. El més assenyat és pensar que s'en fa un gra massa: ni antany es militava tant, ni enguany es milita tan poc.

En el cas del moviment llibertari això es dona amb freqüència quan es parla de temps pretèrits, especialment d'aquells anys gloriosos en els quals la CNT tenia un milió d'afiliats (xifra, d'altra banda, una mica artificial) i era capaç d'imposar-se a la patronal amb vagues molt dures, o de construir el comunisme llibertari i les col·lectivitzacions per frenar a la dreta reaccionària amb la revolució llibertària. O també quan recorden els anys 60 i 70 del segle passat, durant els quals per tot el món es van estendre contestacions radicals envers l'ordre establert, amb l'anarquisme com un dels referents més significatius d'aquests moviments, especialment en el cas del Maig Francès. La mort de Franco va retardar una mica la recepció a Espanya d'aquests moviments, i va caldre esperar a 1976 per assistir al ressorgir brillant de la CNT que va ser capaç de convocar a més de 20.000 persones a la plaça de toros de San Sebastián de los Reyes el 1977.

Doncs bé, la veritat és que no era or tot el que relluïa, i fins i tot algunes actuacions no relluïen en absolut.

Això no vol dir que no hi hagi diferències, doncs evidentment les hi ha i els llibres d'història donen bon testimoni de certes etapes en les quals van coincidir en el temps i l'espai algunes persones i algunes circumstàncies que van tenir un especial nivell de militància, van conquerir cotes d'implicació personal i de capacitat de mobilització no massa freqüents. Recordem, per exemple i per seguir amb els dos exemples anteriors, el que va ocórrer en les dues primeres dècades del segle XX, època en la qual neix l'anarcosindicalisme espanyol i té una brillant irrupció coronada per una vaga sonada. Va haver-hi molts i molt bons militants sindicals, amb Salvador Seguí, Joan Peiró, Àngel Pestanya i molts altres que surten tant en els papers. Van ser possiblement el seu exemple i la seva

capacitat de lideratge i d'organització els que van incrementar el nivell de militància en general i van dur entre tots endavant la CNT en adverses condicions.

Però la història posterior ja no és tan brillant, almenys no fins implantada ja la II República i durant el primer any de la Guerra Civil. I després d'una brutal repressió, una tornada al silenci i l'oblit sols amb el repunt de la militància en el moviment obrer a la fi dels anys 50. I alguna cosa semblant es pot dir dels po-

tents moviments socials dels anys 60 als Estats Units i a Europa. Durant uns pocs anys, aquests moviments van comptar amb militants molt qualificats i amb un elevat nivell d'implicació col·lectiva.

Però també en aquest cas, al poc temps van arribar anys d'un nivell més baix de militància, també, com en el cas anterior, amb la inestimable ajuda de les forces encarregades de fer callar i, en cas necessari, exterminar, els moviments que qüestionaven l'ordre establert.

Cultura, evolució i revolució

Pràctiques culturals i identitat en el món llibertari espanyol

Javier Navarro

El nostre món s'ha anat construint entorn al nostre ideari, en aquest extracte del text de CULTURA, EVOLUCIÓ I REVOLUCIÓ, PRACTIQUES CULTURALS I IDENTITAT EN EL MON LLIBERTARI ESPANYOL, escrit pel professor de la Universitat de València Javier Navarro, es reflexiona entorn a com s'ha anat construint aquest particular món.

En definitiva, la doble dimensió esmentada –interna i externa– és la que caracteritza tota aquesta sèrie de pràctiques i activitats culturals, sobre la tipologia i característiques de les quals realitzarem algunes reflexions. Però convé precisar alguna cosa abans que resulta aquí fonamental. En al·ludir genèricament al “moviment llibertari” fem referència, tal com apuntàvem, a un món caracteritzat per la seva diversitat i heterogeneïtat, no només pel que es refereix a les seves diverses tendències i corrents (així, per exemple, en la dècada de 1930 podem parlar de “faistes”, “treintistes”, “individualistes”, i, en un sentit més general, de comunistes llibertaris, sindicalistes, anarcoindividualistes, etc.)

o a una trama associativa definida pel seu policentrisme i autonomia (sindicats pertanyents a la CNT, grups d'afinitat, agrupacions de JJLL i de Dones Lliures, ateneus i agrupacions culturals, etc.), sinó també a una cultura i una identitat en general, convé insistir, diversa i heterogènia en els seus perfils, contestada des del seu interior, canviant i flexible. A un nivell molt bàsic –i àdhuc a risc de simplificar–, trobariem la presència, a grans trets, de:

- a) Una cultura sindicalista, en la qual es mouen els sindicats de la CNT, la seva massa de militants i, en certa mesura, d'afiliats; la que marcava el dia a dia de la lluita i la vida obrera. Aquesta cultura no estaria lluny de la d'altres sindicats de classe (per exemple, els de la UGT o altres societats de treballadors de filiació republicana, progressista, etc.) i, per extensió, d'una cultura obrerista en general, amb punts en comú amb altres cultures polítiques, adscrites, per exemple, al socialisme o al republicanisme. Comparteix amb elles aquesta “mística de l'educació” abans esmentada, la fe en la ciència, el laïcisme, el compromís amb la difusió i l'extensió cultural entre les classes populars, així com l'aposta per una sociabilitat instructiva i per un oci moralitzador propi del “obrer conscient”, etc.
- b) Una altra cultura més específicament

anarquista, llibertària, sustentada en les publicacions (diaris, revistes, editorials de llibres i fullets), la tasca de determinats grups en els seus àmbits d'influència (en el treball i els sindicats, en els ateneus, en les joventuts, etc.) i en les seves pràctiques socials i culturals, o en l'ascendència i l'exemple de determinats militants.

El seu “afany cultural” s'accentua també aquí, però compartit amb l'èmfasi en l'autonomia individual i la pulsio antiautoritaria, així com en la transformació integral de la vida quotidiana en múltiples àmbits (entre ells, la filia naturista o l'aposta per formes alternatives de convivència o de relacions sexuals i familiars, per citar només alguns exemples).

Dit l'anterior, podem passar a posar en dubte obertament qualsevol pretensió de convertir-ho en alguna cosa més que una reflexió molt general.

Resulta equivocat traçar fronteres aquí. Aquesta divisió és per descomptat massa esquemàtica, possiblement clarificador però criticable sense dubte des de molts punts de vista. En primer lloc, per les impregnacions i interaccions constants que es produeixen entre ambdues dimensions i que fan que resulti difícil separar-les. També perquè no es vinculen mecànicament, ni molt menys, a les organitzacions amb les

quals, al principi, podríem relacionar-les (és a dir, la CNT en el primer àmbit; els grups anarquistes i la FAI, les JJLL, els ateneus llibertaris –o Dones Lliures posteriorment– en l'altre). Els intercanvis i els desplaçaments són constants. Així, com s'ha demostrat per a la CNT, les vies per a l'accés a la militància més

activa, és a dir més enllà de la militància de base –vies no formalitzades ni explícites– passaven per la formació ideològica, per la lectura (premsa, llibres, fullets) anarquista o anarcosindicalista, per l'assistència a les conferències organitzades en ateneus, agrupacions i sindicats, etc

La premsa anarcosindicalista

Rafael Mestre

No podia restar fora d'aquest repàs als aspectes que envolten el transcórrer d'aquests cent anys, parlar d'una eina que ens ha acompanyat sempre i a la que les TIC comencen a fer ombra, de tota manera sempre hi son i hi seran en la nostra memòria, així ho desenvolupa Rafael Mestre Marin a l'article LA PREMSA ANARCOSINDICALISTA, del que us oferim un bocí.

Al Moviment Llibertari en l'exili, al Congrés de París de la CNT de 1945, es va fer palesa la necessitat de mantenir la publicació regular d'una premsa llibertària espanyola a França per perpetuar la memòria del moviment anarquista, com queda explicat en el “Informe de la CNT en el Exterior”. Les publicacions periòdiques es feien ressò de la vida dels propis exiliats. La premsa era molt rica en continguts polítics, de pensament

o reflexió teòrica, i culturals en un sentit ampli. Les capçaleres més importants pel seu tiratge i durada van ser: Solidaridad Obrera, Le Combat Syndicaliste, Espoir, España Libre i Frente Libertario. També seria molt interessant detenir-nos a analitzar algunes revistes de caràcter específicament cultural com: Suplemento literario de Solidaridad Obrera (París, 1954-1961), Umbral (París, 1962-1969), Cenit (Toulouse, 1951-1994), Inquietudes (Bordeaux, 1947) i Universo (Toulouse 1946-1948), malgrat que aquesta és una qüestió que excedeix el marc d'aquestes pàgines i que deixem per a futures investigacions. Resumint, “una vida cultural intensa juntament amb l'acció política més ariscada i les més terribles tragèdies personals, aquest va ser l'exili confederal durant gairebé 40 anys. Mitjançant t de tota aquesta labor, es tradueix la preocupació constant dels llibertaris en l'exili: Aguantar, ajudar als d'Espanya, aprendre i reflexionar”. La pèrdua de la guerra malgrat la brutal repressió patida, no va desanimar als llibertaris. L'edició de premsa clandestina pot servir-nos com a indicador per avaluar l'acció del ML en la lluita contra

la dictadura. “Podem destacar, a València, l'edició simultanejada de dos diaris: Fragua Social, amb un tiratge mitjà de 6.000 exemplars i Acción Juvenil, òrgans del Comitè Regional de la CNT i de les JJ.LL. respectivament. En la resta de regionals es publicaven nombrosos òrgans d'expressió: Barcelona editava la seva clàssica Solidaridad Obrera, com a òrgan del Comitè Regional, a més d'altres òrgans de rams de producció com El Martillo, de la Federació Metal·lúrgica. A les províncies aragoneses, Cultura y Acción, del que es fan tiratges de fins a 10.000 exemplars; a Astúries i Euskadi, CNT Regional. A Madrid i província s'editaven CNT, Castilla Libre i Juventud Libre i també, conjuntament amb la UGT, Fraternidad... Aquestes publicacions es distribuïen per mitja d'estafetes prèviament concertades situades en diferents establiments oberts al públic (bars, quioscs de premsa, ultramarins, posats a la venda en mercats de barri, llibreries de vell, etc.). Els paquets s'enviaven per tota la geografia espanyola, per mitjà dels treballadors afiliats al sindicat ferroviari, i per camioners sindicats també, els quals els lliuraven als

respectius Comitès locals que procedien al seu repartiment entre simpatitzants i afiliats.

Per fer-nos una idea de la implantació de la CNT en aquest període i de la difusió de la premsa clandestina anem a ressenyar, de l'acta de la reunió de la Federació Local de Barcelona del 8 de juny de 1946, el repartiment de 6.000 exemplars de la Soli decidida pels Sindicats de la CNT:

Oficis Varis: 450 exemplars. Alimentació: 750 exemplars. Arts Gràfiques: 450 exemplars. Construcció: 900 exemplars. Espectacles Públics: 250 exemplars. Indústria Química: 450 exemplars. Energia: 350 exemplars. Fusta: 250 exemplars. Metal·lúrgia: 750 exemplars. Pesca: 100 exemplars. Pell: 250 exemplars. Sanitat: 50 exemplars. Tèxtil: 550 exemplars. Transports: 450 exemplars. No hem d'oblidar-nos dels Butlletins Interns editats en l'exili per la CNT i la FIJL corresponents a les regions de França on tenien implantació, així com de la premsa elaborada de forma artesanal pels presos confederals internats a les presons de Franco:

A la presó Modelo de Barcelona, es van

editar entre 1947 i 1949, La Voz Confederal, així com el periòdic satíric Ácarus i Esfuerzo, de les Joventuts Llibertàries. A la presó de San Miguel de los Reyes de València, CNT de 1946 a 1949. Combate a la presó del Puerto de Santamaría (Cádiz) en 1946. I Juventud Libre, de 1946 a 1947, a la presó d'Alcalá d'Henares”.

A partir de l'anomenada Transició a la democràcia es va produir un renéixer de les organitzacions del Moviment Llibertari i de l'anarcosindicalisme, el que va portar una infinitat de publicacions.

Un segle d'identitat anarcosindicalista

Cristina Escrivà

Els nostres elements iconogràfics ens identifiquen i al mateix temps en envolten per delimitar el nostre espai i per atendre'l. Saber quan i com han evolucionat aquests elements és el que ens explica Cristina Escrivà Moscardó, en el seu article CENT ANYS D'IDENTITAT ANARCOSINDICALISTA, del que us oferim un extracte.

El carnet d'identitat de la "Federación Obrera El Movimiento", amb una estètica elegant en el seu disseny, així com en el seu grafisme, conclou amb aquestes frases, "Obrer: Si vols ser lliure, si vols aconseguir el grau de benestar al que tens dret, si vols emancipar-te de l'esclavitud del salari, has d'associar-te amb els teus companys de classe. No desertis mai de la Societat, estima-la i defensa-la sempre amb tota la teva energia, com ho faries amb la teva pròpia mare, i no traïcions als teus companys. No et fiïs de les promeses de la classe capitalista, doncs sent els seus interessos contraris als teus, ha de tractar d'enganyar-te. Voluntàriament no et farà concessions, has d'arrencar-les-hi amb la força de la unió.

No deixis mai de donar la teva solidaritat moral i material als teus companys

en els seus conflictes contra el capital, doncs en ajudar-los treballes per la teva emancipació.

I no oblidis mai que unió és força i voler és poder".

Belles paraules impregnades d'esperit anarcosindicalista.

En els anys de la Guerra Civil els artistes van aconseguir unes quotes de gran nivell. Les noves avantguardes, que no van deixar de fluir, van ajudar a això. És dins d'aquesta etapa on les creacions van adquirir major rellevància a les mans dels grans cartellistes, gairebé tots homes, que van assumir el paper de difusors de les consignes i ideals revolucionaris, entre ells: Arturo Ballester, Vicente Ballester, Jacinto Bofarull, Ramón Calsina, Coves, Carles Fontseré, José María Gall, Gumsay, Manuel Monleón, Baltasar Llop, José Luis Rei (Sim), Ricard Obiols, Eduardo Vicente, etc. Des del més quotidià, segells, capçaleres, capçaleres de premsa, portades de revistes, fins al més visible i grandiloqüent, les pancartes amb retrats dels líders, es van convertir en el llenguatge del carrer. Les imprentes col·lectivitzades treballen per millorar la informació gràfica i fer més atractiu el resultat editorial. Això porta a col·lació el següent comentari: al meu entendre, la introducció de la bandera com avui la coneixem, en diagonal, va ser fruit d'una evolució, sent en la intensitat de la Guerra Civil quan les tres lletres, que centrades unien els dos triangles, van adquirir prestigi com a

simbol popular.

La bandera vermella i negra apareix nomenada en premsa governamental per primera vegada en el mes de març de 1931 en La Correspondència militar, descrivint els successos d'una revolució obrera i estudiantil en la Facultat de Medicina de Madrid: "en una altra finestra es va hissar una bandera vermella i negra". El mateix diari, el dia 2 de febrer de 1932, comunica: "Granada: Avui es va acabar una obra al parc del Triomf i els obrers van col·locar en ella la bandera vermella i negra del sindicat. Va anar-hi en l'acte la policia i va treure la bandera...". La Libertad i El Siglo Futuro del 23 de gener de 1932 refereixen: "A l'Ajuntament [Cardona, Barcelona] la bandera vermella i negra que els bregaries...". "La bandera vermella i negra va obrir el seu braç al vent", va escriure el cronista per a Nuevo Mundo el 5 de febrer de 1932. Luz el dia 16 de febrer de 1932 escriu: "vaga general revolucionària en tota Espanya... a l'Ajuntament onejava la bandera vermella i negra... probablement miners de Figols...". El Sol nomena per primera vegada la bandera el dia 31 de març de 1932 en aquests termes: "figuraven un centenar de sindicalistes, portaven al seu front la bandera vermella i negra". La bandera referida en aquests anys encara no mostrava els dos colors en diagonal, com ho demostra el cartell de Sagristà titulat "Montjuïc, la visió última", realitzat el 1930 a manera d'homenatge a Francisco Ferrer i Guàrdia.

Però des de l'exili es continuava creant il·lusió pel retorn i es lluitava per mantenir viu l'ideal Llibertari. Seguint les petjades iconogràfiques d'aquests anys trobem l'acció sindical dissenyada gràficament per autors que van viure la guerra i la dels seus hereus. Encara que enfocada a través de diferents lents, la imatge anarcosindicalista de l'exili es diferencia poc per la seva procedència geogràfica. Els colors vermell i negre es mantenen fixos en la seva essència. La introducció de vinyetes, anònimes en la majoria de les ocasions, en contra de Franco, són imatges recurrents. Les tonalitats de la

premsa no sortien del negre, per motius essencialment econòmics. A més mitjançant els dibuixos ja no s'havia de crear consciència, hi havia altres preocupacions essencials en l'exili, ajudar als companys i companyes d'Espanya i no deixar que es morís la il·lusió del retorn a una pàtria lliure. La realització de targetes postals per contribuir econòmicament va ser una de les formes gràfiques més vistoses que es van publicar. Jesús Guillem "Guillembert" va realitzar-ne algunes d'elles. Unes altres de les Cartes Postals solidàries mostraven reproduccions de quadres realitzats per Goya, Ibars, Castelao, etc.

La CNT catalana: rememoració o història?

Susana Tavera

Susana Tavera, historiadora de la Universitat de Barcelona, dona una visió refrescant encara que coneguda i, com ella diu, a vegades contestada des de les files anarquistes, envers la intenció que sempre ha tingut l'anarcosindicalisme d'anar més enllà d'una organització que sols demana transformacions i canvis laborals. Així queda pales en el seu article LA CNT CATALANA, REMEMORACIÓ O HISTÒRIA? del que us oferim un tast.

L'hegemonia sindical consolidada durant la I Guerra Mundial també derivava de les aspiracions cenetistes dirigides a substituir el sistema polític català, un component que de fet va tenir decisives conseqüències en la desestabilització d'aquest sistema durant els anys de la postguerra europea. Per part de l'anarcosindicalisme militant va haver-hi doncs una volguda i rítmica recerca de respostes transformadores respecte a les característiques fonamentals de la política catalana, una característica que mai acceptada pels anarquistes i escassament reconeguda per la histo-

riografia no llibertària— es va manifestar en la persistent voluntat de respondre a les mobilitzacions catalanistes i també en la de substituir l'hegemonia institucional de la Lliga catalana.

No obstant això, la concreció política i organitzativa de l'anarcosindicalisme no va oblidar en els moments immediatament posteriors al Congrés de Sants que l'anarcosindicalisme també havia de respondre a impulsos organitzatius estatals.

Així ho va assenyalar Pestaña el 1919 en insistir que, si els anarcosindicalistes havien fonamentat fins llavors la seva militància a Catalunya, d'ara endavant no deixarien la perspectiva de tot l'Estat: "Nosaltres, fins ara hem limitat la nostra organització a Catalunya; en endavant l'anem a estendre a tota Espanya, i ho anem a fer convençuts de la bondat de les nostres teories, convençuts que els nostres procediments són lògics i racionals [...] Nosaltres volem dir que quan algú objecta: a Catalunya podeu fer aquestes coses, però a Madrid no, el treballador madrileny no és com el català, jo li dic que és el mateix, que és igual [...]".

En efecte, la CNT es va lliurar a edificar una bastida o "entramat" revolucionari d'ampli abast territorial perquè a més pogués assegurar una transformació

social fonamentada en les concepcions federals de la societat llibertària. Seguint l'exemple "reorganitzador" dels Sindicats Únics catalans, la CNT va tractar de cobrir en els anys immediatament posteriors la totalitat del territori estatal amb unes Regionals cridades a substituir l'Estat monàrquic —o el republicà després de l'any 1931— per un règim sindical i/o revolucionari encapçalat per un Parlament amb participació i àmplia representació de les organitzacions obreres "apolítiques". És el que els sindicats anarcosindicalistes van proposar al Congrés de la Comèdia de Madrid en 1919 amb la força que llavors —un any llarg després del de Sants— els donava comptar ja amb les Regionals de l'anomenat arc mediterrani: la d'Andalusia havia estat creada abans fins i tot de la catalana al Congrés de Sants encara que no es va presentar públicament fins a gener de 1919 i la de Llevant es va crear al desembre de 1918. Altres Regionals cenetistes van venir després, entre 1920 i 1922 les del nord peninsular fins a Aragó i també la de les Balears. El procés finalitzaria després de l'enderrocament de la Monarquia quan entre 1931 i 1932 es van crear les Regionals del Centre i la de les Canàries.

L'Anarcosindicalisme i els seus congressos a Espanya

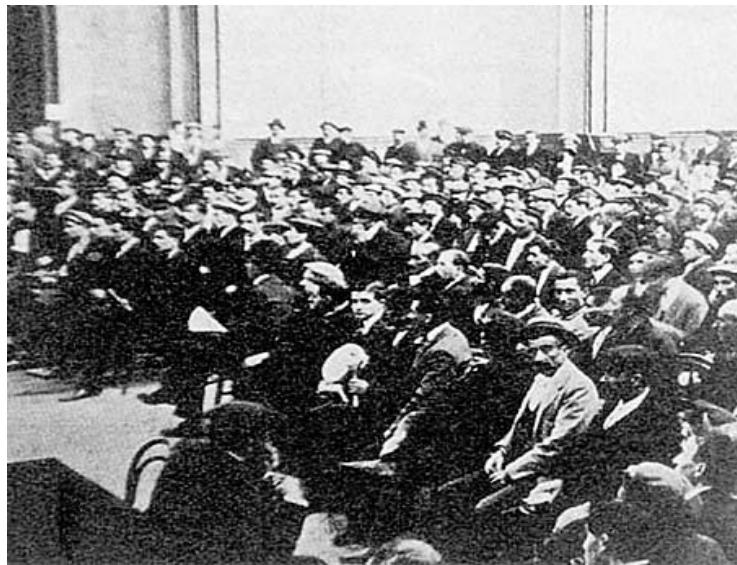
Juan Alcalde

A mes del congrés fundacional del 1910, i els coneguts del 1919, 1931, 1936, han estat molts altres els comicis confederals que han deixat petjada a la nostre història durant aquets anys. Us mostren alguns dels que apareixen a l'article de Juan J. Alcalde, L'ANARCOSINDICALISME I ELS CONGRESOS A ESPANYA, que surt al catàleg de l'exposició.

Congrés de Camperols, Cordova 1913

Celebrat del 17 al 24 d'abril a iniciativa de camperols catalans. Van anar-hi representacions d'Espanya i Portugal i es va decidir crear la FNA (Federació Nacional d'Agricultors) per protegir i preparar d'ideari anarquista en el camp peninsular. Es va acordar publicar un periòdic titulat La Voz del Campesino sota el lema: "la terra pels que la treballen". Les seves reivindicacions es van centrar en l'extensió al camp de la Llei d'Accidents de Treball i l'establiment d'una jornada màxima i un salari mínim. Es va recomanar fomentar la creació d'escoles racionalistes.

En el transcurs dels anys 1916-17 es van produir importants vagues en el camp andalús, sent d'especial impor-

tància les que van començar l'1 de maig de 1917; l'estat hauria de declarar l'estat d'excepció el 28 de maig de 1918.

Conferència de la CNT, Saragossa 1922

L'11 de juny va començar aquesta Conferència que es va realitzar a efectes legals com una reunió de treballadors, però sense esmentar per res les sigles CNT. Les garanties constitucionals havien estat restablertes a l'abril i l'autoritat governamental, present en la reunió, advertint de seguida que era un acte de la CNT va tractar de suspendre l'acte en la

tercera sessió. Davant l'amenaça, el representant de l'organització saragossana va amenaçar amb una Vaga General en la localitat, la qual cosa va fer desistir al Governador dels seus propòsits.

Un dels dictàmens de la Conferència va tractar sobre "La nostra posició davant la política": "Al Ple: Considerant que, a deduir per la història, els partits polítics sense excepció, no suposen valor moral algun en ordre de les seves actuacions... La ponència proposa que la CNT declari: que sent un organisme netament revolucionari que rebutja franca i expressament l'acció parlamentària col·laboracionista amb els partits polítics, és alhora integral i absolutament política, ja que la seva

missió és la de conquistar els seus drets de revisió i fiscalització de tots els valors evolutius de la vida nacional i, a tal fi, el seu deure és el d'exercir l'acció determinada per mitjà de la coacció que esdevé dels dispositius i manifestacions de força de la CNT". La CNT, reclamava el sentit aristotèlic de la paraula "política".

També es va tractar sobre el concepte de comunisme llibertari, finalitat de la Confederació. La intervenció de Salvador Seguí aixecaria, "a posteriori", moltes susceptibilitats entre dues de les tendències de la confederació: la dels puristes anarquistes i la dels sindicalistes revolucionaris: "El comunisme llibertari ha de ser considerat com un possibilisme social. Vull dir que la seva realització es durà a terme per la via de l'experiència. No crec gaire en l'eficàcia de les Internacionals obreres. Almenys, fins al present, de res han servit. En canvi crec que podria resultar interessant una Confederació Hispano Americana de Treballadors". La Conferència, va condemnar la forma arbitrària en què es va nomenar la delegació que va assistir a la URSS considerant-la irregular i rectificat el acord del Congrés de Saragossa. En conseqüència es va decidir adherir-se a la AIT radicada a Berlín. La CNT, que havia sofert una cruenta època de repressió, morts, pistolerisme, empresonament i dissolució de Sindicats continuarà sent perseguida i assetjada. Aquesta guerra bruta declarada estarà caracteritzada per tres sanguinaris personatges: Dato, Anido i Arlegui, que a punt van estar d'acabar

amb la CNT.

Congrés Confederal de Logronyo (1923)

No es va arribar a realitzar per que s'en van assabentar del projecte els mitjans policials. Moltes delegacions serien detingudes. És en aquestes dates on se situa per alguns l'origen de l'anarcosindicalisme com el coneixem. El 13 de setembre de 1923 es produeix el cop d'estat del general Miguel Primo de Rivera, es constitueix un Directori Militar sota la monarquia d'Alfons XIII. La CNT es manté en la semiclandestinitat, però davant l'assetjament dels pistolers del Lliure i la patronal, l'aplicació de la llei de Fugues i el cop militar, va decidir passar totalment a la clandestinitat al desembre de 1923. Primo de Rivera manifestaria uns anys després: "A Espanya s'ha acabat l'anarquisme com a moviment de masses".

En una conferència clandestina celebrada a València, al juliol de 1927, es constitueix la Federació Anarquista Ibèrica (FAI) en un ambient social on el terrorisme de l'Estat i la patronal havien desfet centenars de sindicats i assassinat o empresonat als militants més representatius de la CNT. Després d'aquesta Conferència de València la nova militància confederal decidiria seguir plantant cara a la reacció i no donar-se per vençuda. Primo de Rivera hauria d'empassar-se les seves paraules.

Les dones i l'anarcosindicalisme

Mary Nash

Hem esta en aquesta batalla com en moltes altres, un exemple amb els nostres plantejaments, encara que hem patit les contradiccions del nostre entorn. En aquets extracte de l'article de DONES I ANARCOSINDICALISME, Mary Nash, ens torna a recordar el fet i el que resta per fer.

Les nombroses polèmiques juvenils de Federica Montseny entorn del debat sobre l'emancipació femenina van aconseguir una ressonància significativa. Publicades majoritàriament en La Revista Blanca entre 1923 i 1929, és a dir, quan era una jove d'entre 18 i 24 anys, els seus escrits es van convertir en un punt de referència sobre la qüestió de la dona. Després van marcar el posicionament predominant en els mitjans anarquistes que es dissociava del feminisme i negava la necessitat d'una

defensa específica de l'emancipació femenina. La jove Montseny va adoptar llavors la postura de desmarcar-se del feminisme, actitud que va marcar la seva posició en les dècades posteriors i que més tard la mantindria allunyada de l'organització femenina anarquista Dones Lliures.

Al desembre de 1923 el seu article de La Revista Blanca titulat "La falta de idealitat en el feminisme" argumentava la falta d'ideals i la manca de valor revolucionari en el feminisme. No obstant això, els seus escrits juvenils antifeministes van adquirir certes paradoxes en assenyalar en altres moments la viabilitat d'un feminisme "noble i elevat" que calibrava de "feminisme racional o humanista" (La Revista Blanca, 1 setembre 1925). Malgrat denunciar la "mil·lenària intromissió masculina" en els assumptes de les dones i constatar que "Entre l'anarquisme teòricament emancipador de la dona i la emancipació real d'aquesta, s'aixeca una muralla formada de prejudicis, de temors, d'egoïsmes i de covardies", rebutjava l'especificitat d'un problema femení per reclamar l'humanisme com a via emancipadora compartida entre homes i dones. La seva proposta de l'amor com a via d'emancipació i de la completa llibertat i independència

forjades mitjançant l'auto-superació individual restaven fora de l'abast de moltes llibertàries i de les espanyoles del moment.

A partir d'octubre de 1935 es van intensificar els debats entorn del feminisme i l'emancipació femenina en els mitjans anarcosindicalistes. Es va produir llavors un punt d'inflexió en el qüestionament del discurs predominant que negava validesa a l'especificitat de l'opressió femenina i a la necessitat d'una lluita específica de les llibertàries per aconseguir la seva emancipació. Solidaridad Obrera i Tierra y Libertad van ser els escenaris d'aquests debats. Llavors, les propostes cada vegada més contundents de Lucía Sánchez Saornil, cofundadora de Dones Lliures mesos després, i de la periodista Lola Iturbe Arizcuren van donar motiu al debat sobre l'anarcofeminisme col·lectiu. Lola Iturbe, a Brisas Libertarias, posava de manifest de nou una patent manca de coherència entre retòrica revolucionària i les practiques discriminatòries en les llurs llibertàries: "Per fortuna, hi ha una dona verídica, que no implora, i llança el Jo acuso contra aquest ambient masculí que rares vegades s'ha preocupat de l'emancipació femenina en altres aspectes que no hagin estat la qüestió sexual... Els

companys, tan radicals en els cafès, en els sindicats i fins i tot en els grups, deixen a la porta de la seva casa la roba d'amants de l'alliberament femení".

La potent veu de la militant de CNT, poeta avantguardista i empleada de Telefónica, Lucía Sánchez Saornil es va unir al debat. Va refusar el domini masculí en les files anarquistes i poc després es va decidir per un anarcofeminisme col·lectiu a Dones Lliures, fundada a l'abril de 1936. L'organització s'apropava més a un grup d'afinitat en els seus orígens, a partir de polítiques d'identitat d'acostament feminista i afinitat anarquista, com també de xarxes entre diferents dones i grups de llibertàries.

A Madrid i Barcelona la seva creació va posar de manifest una ruptura significativa a la cultura política anarquista en decidir-se per l'alliberament femení i l'autonomia associativa dins del moviment anarquista. El nucli fundador es va unir entorn de Lucía Sánchez Saornil, a la periodista i muntadora cinematogràfica Mercedes Comaposada i a la jove metgessa Amparo Poch Gascón. Dones Lliures va aglutinar a moltes joves llibertàries que es movien en els circuits anarquistes dels ateneus o del sindicat

Del 1976 al 2010. Entre la resposta a la realitat i la fidelitat al llegat

Chema Berro

Molt o poc hem o s'ha parlat de com hem portat la nostra organització en els darrers 40 anys, en Txema Berro, afiliat a la CGT de Pamplona, reflexiona i ens dona la seva opinió a l'article DE 1976 A 2010. ENTRE LA RESPOSTA A LA REALITAT I LA FIDELITAT AL LLEGAT, aquí us avancem un bocí.

La reconstrucció de la CNT i els seus primers passos i entrebancades

La reconstrucció de la CNT s'inicia convocant assemblees obertes de les quals sortí la voluntat d'engegar-la, d'aixecar la CNT com a "sindicat amb aspiracions transformadores sense exclusions ni exclusivismes".

Malgrat l'existència de reduïdes realitats, més posades en qüestió que reconegudes, en les quals CNT s'havia mantingut, la nova CNT sorgeix del no-res, de la posada d'acord de persones amb trajectòries diverses que esperaven traduir el prestigi de la històrica CNT en capacitat de convocatòria. Va ser rescatar de la història un protagonisme que havia quedat perdut en el camí, portar a la realitat un agent fins a aquest moment no existent, un intent d'emmotllar la realitat amb la història—saltant d'aquesta un tram important, per recent— i fent un entroncament en el que havia estat un tall. El 1976 encara el recent moviment obrer estava viu, era una realitat que permetia la intervenció i la CNT va començar la seva actuació, diversa i diferent segurament: es van constituir seccions sindicals i sindicats i federacions, es feien propostes i presa de posicions, s'impulsaven conflictes de vegades fins i tot en solitari. La CNT va ser una realitat que tenia presència social i laboral. El ple nacional de regionals de setembre de 1977 comptabilitzava 120.000 cotitzacions, xifra que hagués suposat un bon punt de partida per seguir treballant, per exercir influència en els camins que la realitat anava prenent, per convertir la nostra CNT en opció per oferir als treballadors i la societat.

Però el compromís amb la realitat va fer fallida. Des dels inicis l'actuació pràctica, el compromís amb la realitat dut a terme amb encerts i errors, va entrar en conflicte amb el compromís o fidelitat al llegat històric convertit en ortodòxia i patrimoni. La CNT inicial, diversa i dispar, projecte indefinit i summa d'aspiracions no concretades, estava recorreguda, com no podia ser d'una altra manera, per nombroses tensions, totes elles susceptibles de ser compatibles i conviure en conflicte relatiu, sense perdre la tensió de la resposta a la realitat. El que es va convertir en conflicte irresoluble, incompatible amb la resposta a la reali-

tat, va ser la primacia del llegat reduït a ortodòxia, convertit en dogma i, a més, patrimoni.

Quan no hi ha més que un únic camí i una única veritat, quan qualsevol qüestió o aspecte a decidir es converteix en el sí o el no del nostre ésser, quan qualsevol debat deixa de referir-se al debatut per remetre's a una hipotètica essència, només cap el fonamentalisme i la imposició, i es visualitza com a conflicte de poder en el qual importa més el control que la realitat d'allò que vol controlar-se. La CNT, "sindicat amb aspiracions transformadores sense exclusions ni exclusivismes", la CNT instrument de resposta a la realitat, la CNT projecte obert i per fer, es va convertir en alguna cosa que ens venia donada, que ens va ser imposada i en la qual la preocupació per la realitat va passar a un molt segon plànol, quedant sotmesa, fins a gairebé desaparèixer, a aquesta primacia del llegat/ortodòxia.

Va ser un procés, no alguna cosa que succeís de sobte i d'una vegada per sempre. Un procés en el qual les estructures organitzatives van adquirir vida pròpia que girava

entorn dels seus problemes (pugnes) interns; en el qual les fórmules organitzatives, perfectament democràtiques, van deixar de recollir les realitats organitzatives més bàsiques, primer, per després destorbar la seva participació; en el qual el debat es va convertir en teòric circumscribent-se a un nombre reduït de militants; les posicions discrepants es van convertir en enemigues i irre-

conciliables i no van tractar d'impulsar la realitat i l'actuació sinó d'encotillar-la, posar-li entrebancs i controlar-la; un procés en el qual va guanyar el radicalisme verbal i l'ortodòxia, exclouent la reflexió; en el qual es van fer forts els espais tancats, propicis a la imposició que s'aniria estenent amb la submissió de molts. En paral·lel, el moviment obrer entra en etapa de reculada i la realitat s'anirà con-

vertint en més hostil i menys penetrable. El 1978, coincidint amb els Pactes de la Moncloa, però sense fer entre això relació de causa-efecte, s'inicia el declivi de la conflictivitat obrera. També suposa el cim de l'actuació laboral de la CNT, el començament del seu propi declivi, la qual cosa inclinarà definitivament la balança del predomini de l'ortodòxia sobre la preocupació respecte a la realitat.

Curiosament, el decreixement de la lluita obrera dona pas al boom del "llibertari". Són les realitats més sòlides, les més reals, les que primer detecten els canvis socials. El moviment obrer, la capacitat dels treballadors de protagonisme i autonomia, no és capaç de resistir l'atac de les organitzacions sindicals i d'una legislació laboral posada al servei de la seva hegemonia, i que va ser simultani a la imposició de la crisi com a forma d'atac del capital. La CNT que s'havia pres la seva (nostra) participació en aquest moviment obrer amb falta de serietat, amb immediatesa, per gaudir de les possibilitats del moment, com a prevalença de les aspiracions a l'aprofitament de les possibilitats reals, amb grans dosis de joc en definitiva, continuarà la festa entorn del més evanescent boom del llibertari, més despreocupada, aliena gairebé, a la derrota del moviment obrer i de les profundes conseqüències per al futur de les relacions laborals: els traspàs de l'organització al moviment, i de la indefinició al predomini de la confusió, van ser també propicis a aquesta consolidació de la imposició.

L'Anarcosindicalisme del segle XXI

Jacinto Caecero

En Jacinto Caecero, com a Secretari General de la CGT, fa un repàs sobre el que som i ens diu que no hi ha fronteres per insistir cada dia amb la nostra feina de conquerir l'ideal de conuiuïre totes i tots en la construcció d'un món millor. Així ens ho diu en aquest tros del seu article ANARCOSINDICALISME DEL SEGLE XXI.

A la classe treballadora d'Occident, d'Europa, del nostre país, ens ha tocat viure ara amb total virulència en la nostra pròpia pell les conseqüències d'aquest model únic d'organització social que anomenem capitalisme. Ara vénen a per nosaltres, vénen pels nostres drets, les nostres conquestes socials, les nostres pensions, els nostres serveis públics... Lamentablement, tota aquesta agressió ha estat i segueix sent des de sempre, el modus vivendi dels companys i companyes treballadors i indígenes sud-americans, d'Àfrica, d'Àsia o dels milions d'immigrants que malviuen als nostres carrers passejant de dia amagant-se de la policia i dormint de nit envoltats de plàstics tot esperant una almoina, o furgant entre les nostres restes d'escombraries per no morir de gana. Milions de treballadors i treballadores que suportant condicions infrahumanes de vida que freguen l'esclavitud, milions d'éssers humans que coneixen molt bé el que és el deute públic, l'atac dels mercats, la privatització de l'aigua, de les llavors, que coneixen perfectament el que és l'abús del poder, la repressió de l'estat, la dictadura, la negació dels drets humans, la falta absoluta de regulació de les condicions de treball, la submissió al patró, el viure per treballar obligats fins a renunciar a la seva dignitat.

Ara ens ha tocat a nosaltres experimentar el sofriment pel qual estaven passant ja la majoria de la població del món perquè aquesta minoria ultra conservadora i multimilionària visqués en el malbaratament, visqués espoliant les matèries primeres d'aquests països i tapant-nos la boca amb les engrunes de les seves sobres.

Ara que els mercats ja tenen el control absolut de la humanitat, ara que només existeix un model social, econòmic, productiu, especulatiu, un model globalitzat com a expressió actual del rostre del capitalisme, ara vénen per tots i totes nosaltres. Vénen a per tot, ho volen tot, fins a la dignitat, fins a humiliar-nos. Pretenen, a Europa, a Espanya, que renunciem a les conquestes històriques que en el camp de les llibertats, dels drets, de la solidaritat, del repartiment del treball i de la riquesa, havia aconseguit el moviment obrer als últims segles de lluites i sofriment.

En pocs anys, el capitalisme ha posat

totes les seves cartes sobre la taula. Ha globalitzat l'explotació i ha conclòs que no hi ha rival, que no hi ha oposició, que no hi ha alternatives, que no ha de sentir por perquè es produeixin revoltes socials. Aquesta constatació la tradueix que poden retornar-nos a les condicions socials i laborals del passat segle dinou i que ningú s'atreveix fins i tot a discutir el seu discurs. La política s'ha sotmès als mercats de tal manera que tot és una gran farsa per seguir manipulant la nostra consciència i pensament.

Les mateixes problemàtiques de fa cent anys se segueixen produint avui. Els anarquistes, anarcosindicalistes, sindicalistes revolucionaris de fa cent anys, van desenvolupar progressivament el tipus d'organització que millor van considerar en funció del seu període històric, de les seves anàlisis, les seves realitats, els seus recursos, les seves possibilitats, els seus contextos. Els fruits d'aquest model en pro de l'emancipació social i la societat llibertària són irrefutables.

Ara ens toca definir a nosaltres, anarcosindicalistes d'avui, el tipus d'organització que precisem per lluitar contra la realitat d'ara, les formes d'actuar, els mètodes de lluita. Ningú ens dirà el que hem de fer, som lliures per decidir-ho en les nostres assemblees i òrgans per a la presa de decisions, de la mateixa forma que nosaltres no anem a determinar el que faran els i les anarcosindicalistes d'aquí a cent anys. Aquesta és l'essència de l'acció i el pensament llibertari.

Fa cent anys que els treballadors i treballadores es van dotar d'una organització anarcosindicalista confederal, considerant que era la millor eina de lluita per

defensar els seus objectius de classe. I durant aquests cent anys, sense cap tipus d'ortodòxies, ni dogmatismes sinó amb criteris plenament aperturistes i flexibles van anar modelant la seva organització i perfeccionant-la per aconseguir que fos l'eina de lluita oportuna i precisa. Cent anys d'anarcosindicalisme construït amb l'experiència del dia a dia per lluitar i defensar-se millor de l'evolució històrica del capitalisme. Només ressenyar els avanços ideològics, avanços organitzatius teòrics i pràctics que van suposar l'aprovació del sindicat únic enfront de les societats gremials, les federacions d'indústria, la participació al govern de la república, la participació en les eleccions sindicals, el disseny de l'acció sindical sectorial... per defensar-se de la patronal, per lluitar per la conquesta dels drets, per lluitar per la transformació social i arribar a una nova societat basada en la justícia social, l'autogestió i la llibertat.

Ara, quan el capitalisme neoliberal és hegemònic, quan el capitalisme d'estat es va enfonsar amb el mur de Berlín, quan la societat sofreix a nivell planetari l'explotació globalitzada, ara segueixen vigents les aportacions i propostes que s'han formulat des del pensament llibertari, des de l'anarcosindicalisme.

L'organització anarcosindicalista confederal va sorgir fa cent anys quan es donaven les condicions necessàries per a la seva creació. Avui, si la CGT, com a organització anarcosindicalista hereva i continuadora d'aquest moviment centenari, no existís, hauríem d'inventar-la. La classe treballadora, la societat oprimida, precisa d'instruments de treball i

lluita que plantegin el conflicte de lluita de classes contra el capital. La CGT planteja aquest conflicte de classes amb propostes d'un model organitzatiu internacionalista, federalista, autònom, horitzontal, llibertari, antiautoritari, pacifista, autogestionari de la pròpia vida i de les relacions humanes.

La vaga general que recorre Europa és un símptoma que tot no està perdut, que segueix existint la resistència. La Vaga General que es va convocar al nostre país el 29 de setembre, va comptar amb la convocatòria de la CGT i amb això, van adquirir vigència d'actualitat els plantejaments de l'anarcosindicalisme, superant clarament les estrictes reivindicacions laborals i conjunturals. CGT va plantejar com a motius de la Vaga General no sols la derogació de les polítiques antisocials i econòmiques del govern sinó canvis de model social, productiu, de repartiment, de creixement en equilibri amb el manteniment de la vida al planeta.

Lluitem per l'autogestió de les nostres vides i la nostra societat, per desenvolupar un model agroecològic de producció que ens permeti una sobirania alimentària, una societat que compti amb uns serveis públics que garanteixin els drets per a tota la població, una societat que reparteixi la riquesa ja que l'hem fet néixer amb el treball i l'esforç col·lectiu, una societat que reparteixi el treball, que redueixi la jornada laboral per poder disposar de

temps per ser lliures, que contempli les pensions com un dret, una societat per viure, per ser persones, per estar inserits en la naturalesa, per ser els protagonistes de la nostra vida. Una societat que funcioni pensant en quines són les prioritats i les necessitats de les persones i s'oblidi de les plusvàlues, els beneficis, la productivitat, el consumisme, l'egoisme, l'individualisme.

CGT va demostrar ser útil aquest dia de la vaga. La vaga no hagués estat el mateix sense la presència i la convocatòria de CGT, si els companys i companyes no haguéssim ocupat el carrer.

Aquí estem, en la primera fila de la lluita sense que el sistema hagi pogut extingir-nos tant físicament com amb la censura dels mitjans, perquè la lluita per llibertat i la justícia social sempre s'obrirà pas mentre un de nosaltres estigui viu. Els homes i dones de CGT estem aportant un nou model de fer acció sindical i social al món laboral i en la societat que comença de nou, després de cent anys, som un referent per a la lluita, un referent per seguir mantenint la dignitat i la veritat de ser lliures.

